

CSWBS v Anglii roku 2017

V pořadí již třetí křížová výprava CSWBS započala 15. srpna léta páně 2017.

I přes počáteční obavy se půjčené auto nacpané až po střechu velkou částí našich movitých majetků, a navíc i čtyřmi prostorově významnými lukostřelci nerozpadlo, a dokonce uvezlo i rakev na střeše. Tu jsme vezli jako jasnou ukázkou toho, kam směřují naděje anglických střelců na vítězství v jejich vlastním turnaji.

Po všech příslibech a nadšení se na samotnou výpravu vydali pouze 4 střelci. Konkrétně se výpravy do země lukostřelbě zaslíbené zúčastnili Kaša (vrchní organizátor), Čiko (fotograf), Seifgard (děvečka pro všechno) a Jirka (řidič).

Vyrazili jsme z Prahy rafinovaně před půlnocí a vyhnuli se tak zácpám na zahraničních dálnicích. Přemísťování probíhalo standardně a během cesty se nic zvláštního nestalo.

Jako naší první zastávku jsme zvolili památné místo bitvy u Agincourtu. Od naší poslední návštěvy se tu nic nezměnilo. Je vidět, že Francouzi nemají zapotřebí stavět pomníky svým slavným prohrám.

Něco nového jsme ale přeci jen na místě objevili, a to pomníček padlým v bitvě.

Po tom, co jsme nasáli atmosféru a inspiraci, vedli naše kroky ke Kresčaku.

(Eska)pády jednoho nejmenovaného člena sdružení, který se samou nedočkavostí vrhnul z povozu rovnou do prachu místního parkoviště, zde radši nebudeme rozebírat a přejdeme rovnou k samotnému dění na bojišti. Nadšeně jsme vytáhli luky a poslali několik šípů do pozic Českého krále, který sem beztak přijel jen hrdinně padnout. Že se mu to skutečně podařilo dosvědčuje pomník vztyčený k jeho památce nedaleko bojiště. I druhá zastávka tedy přinesla své plody v podobě nalezení pomníku krále, kterému Češi přezdívali cizinec.

Po chvilce na zdejší rozhledně a vleklém zápasu s neposlušnou rakví jsme se již odebrali do přístavu v Calais.

Odbavení a nalodění na trajekt se sice vleкло, ale nakonec vše dopadlo dobře, a dokonce ani urostlí Francouzi ozbrojení útočnými puškami nás neunesli k prohlídce tělních dutin.

Zjevně netušili, s kým mají tu čest.

Bílé Doverské útesy jsme spatřili jen v záři reflektorů, protože k břehům Anglie jsme dorazili až po západu slunce.

Z přístavu jsme vyrazili rovnou do Southamptonu, kde jsme měli příslibené bydlení u jednoho z našich ambasadourů v zahraničí. Přizpůsobit se levostrannému řízení nebylo snadné, víceprouté kruháky nevídaných rozměrů nepříjemné, co ale bylo opravdu smrtící, byla objížďka na kýžený Southampton, která mohla hrdě soutěžit s Bermudským trojúhelníkem. Nám se v ní ztratily asi 3 hodiny pozdně nočního/brzky ranního času a jedny řidičovy nervy. A neznal jí dokonce ani strejda google.

Není tedy divu, že do cíle jsme dorazili kapánek jetí a naše hledání příbytku připomínalo spíš rušení nočního klidu.

Nakonec jsme ale zadní vchod našli a po oslavě úspěšného dojezdu zalehli na matrace. Zde bychom chtěli poděkovat Vyrusovi za poskytnutí střechy nad hlavou a omluvit se za všechny nepřístojnosti a škody, které jsme napáchali.

Na dva další dny jsme se proměnili ve zdánlivě neškodnou skupinku turistů, jejíž hlavním cílem bylo nově zrekonstruované muzeum Mary rose v Portsmouthu. Šacování u vchodu muzejního komplexu naštěstí nebylo příliš důkladné a fronty ještě na hranici snesitelnosti. U pokladen nás čekalo příjemné překvapení, když nám slečna oznámila, že naše lístky platí rok od dne zakoupení. Už tedy víme, že příští

křížová výprava by měla směřovat nejpozději na začátek srpna 2018.

Námořní muzeum v Portsmouthu je vlastně přístav, který sdružuje několik plovoucích a pár neplovoucích muzejních "budov". Ta pro nás nejdůležitější byla schovaná až vzadu.

V poměrně nevzhledné budově, kterou zlé jazyky přirovnávají k černé záchodové míse, se ukrývá jeden z největších archeologických pokladů na světě. Pro naše členy je význam zdejší sbírky ještě umocněn tím, že jinde se prostě pravé anglické luky nedochovaly.

Hlavnímu traktu muzea dominoval část trup lodi, kterou

před třiceti lety vytáhli ze dna moře. Tři patra napěchovaná artefakty, které se našly společně s lodí, byly opravdovou pastvou pro oči. I přesto jsme si celou prohlídku říkali, kde jsou ty luky.

Zbrání, které jsme tak dlouho toužili spatřit, je zasvěcena půlka třetího patra, které je až na samotném konci prohlídky.

U luků jsme samo sebou strávili nejvíce času. Obdivovali jsme práci středověkých lukařů a nacházeli další a další detaily. Tohle byly luky do války, rychle produkované zbraně, které dostal voják přidělen. To ale neznamenalo, že na nich nedělali mistři svého oboru. Většina z luků nesla známky používání, některé byly zkroucené od nasazené tětiny a skoro na všech mohlo trpělivé oko najít značky pro založení šípu. Kromě samotných zbraní jsme si mohli prohlédnout i zachovalé zbytky lukostřelcova vybavení a jeho osobní potřeby.

Po inspirativním dni v muzeu jsme se rozjeli opět směr Southampton. Po cestě jsme se ještě stavili na prohlídce zříceniny kláštera Netley Abbey. Ta sice proběhla přes zavřenou železnou bránu (Angličané prostě nepočítají s turisty, kteří toho chtějí vidět za den co nejvíc a na památky by lezli i po půlnoci,

k tomuto tématu se vrátíme ještě později), ale v čem už nám zabránit nedokázali byla nádherná koupačka v oceánu nedaleko místního hradu. Dlouho jsme ve vodě rozjímali o krásné stavbě jako o novém sídle CSWBS, ale nakonec jsme se shodli, že jí příliš hyzdí sice praktická, ale prudce nedobová plastová okna. Na základně v Southamptonu jsme opět oslavili úspěšný den a odebrali se na lože.

Protože naše lístky byly stále platné, nedalo než se příští den vypravit zpátky do muzea.

Po pár hodinách opětovného zírání do vitrín jsme se tu šťastně shledali s dalšími členy našeho pozeňnaného sdružení. Čubakou (Velvyslanec v Anglii) a Šimonem (Public relations).

Shledání jsme šli oslavit na tradiční fish & chips zákeřně umístěnými v přístavu hned před muzeem.

Po návratu na základnu se polovina výpravy rozjela zajistit proviant na turnaj, zatímco druhá půlka vykydala svinčik, který naše bujaré oslavy vyprodukovaly.

Pak nastal čas ukázat Anglánům, že také umíme vzít za luky.

Doprava na turnaj se opět ukázala jako tuhý ořech. Výprava, teď už rozdělená do dvou aut, marně pátrala po dějišti turnaje v místech, kde ovce dávají dobrou noc. Absolutní tma, ve které by se bál i Jack Rozparovač, nám hledání terčem označené odbočky taky neusnadňovala. Vrcholem bylo, když první část výpravy úspěšně dorazila na místo, zatímco druhé se jí nedařilo dovolat, stále bloudíc v temnotách. Tolik českých nadávek ještě anglický venkov nezažil.

Nakonec ale všechno dobře dopadlo, a dokonce ani olejovou nádrž jsme na polní cestě uzpůsobené pouze pro traktory neprodřeli.

Šťastný dojezd jsme oslavili už v kruhu anglických střelců kolem pořádného ohně.

Příští den už se turnajovalo. Navlečení do kostýmů a vybavení našimi celodřevěnými zbraněmi jsme zažívali menší rozčarování, že z kostymovaných jsme jediní a že dřevěných luků také není většina. Dokonce i pořadatel turnaje Joe Gibbs v současnosti nejsilnější střelec na světě si místo ušlechtilého dřeva zvolil za zbraň luk se sklolaminátovým jádrem o síle přibližně 150 liber. Remcání ustalo hned, jak jsme uviděli, co s ním dokáže. Bez větší námahy luk natáhnul a pak na 32palcích začal s klidem několik vteřin mířit. Spadlé čelisti jsme málem museli hledat v trávě. A nebyl z Angličanů jediný. Několik zdejších střelců předvádělo stejné výkony i když možná s o chloupek slabšími luky.

Roving marks, které byly v podstatě jedinou disciplínou turnaje se ukázaly být o dost jiné, než jak známe u nás. Obzvláště střelba na krátké vzdálenosti nás

překvapila. Nebylo výjimkou, že se střílelo na pouhých 30 metrů a vůbec první terč byl zavěšen na stromě ne víc než patnáct metrů od střelce.

Turnaj se odehrával v malebném prostředí zahrad nedalekého zámečku. Ty sice nebyli příliš udržované, ale o to víc se tu příroda vyřádila. Zajímavé dřeviny obřích rozměrů rostly z té nejhustší trávy, jakou jsme kdy viděli. Zelený zázrak se ale ukázal opravdovou zhoubou pro hledače šípů a největší ztráty utrpěla naše výprava právě na pracně vyrobených projektilích. Zajímavě zvlněný terén a slušně postavená trať nás naštěstí zachránili před ztrátou veškerého střeliva. Angličani samotní dělali čest pověsti civilizovaného a zdvořilého národa. Nadto byli velmi přívětiví k Čechům, kteří se s nimi snažili dorozumět naší lámanou angličtinou. Potkali jsme zde mnoho střelců, které většina z nás znala jen z dokumentárních pořadů a jejich práce v English warbow society. Večer jsme strávili opět kolem ohně v přátelské společnosti britských střelců a jejich rodin.

Co se týká našich výkonů, neuřízli jsme si v Anglii ostudu, ba právě naopak. Každý z nás zazářil na nějakém terči. Kaša prostřelil dopravní kužel do jehož okolí jsme to měli sázet. Čiko se probojoval až do finále ústupovky, Jirka trefil asi na sto metrů tyč, ke které se střílelo a Seifgard poslal dva šípy do plechu, který nikdo jiný netrefil. Nejlépe z celé výpravy si vedl Čubaka, který zřejmě v Anglii nasává talent přímo ze země, ve které jsou pohřbeni zesnulí lukostřelci. Jinak si nedokážeme vysvětlit, jak nabíral body po roce, kdy vůbec nadržel luk v ruce.

K našemu zklamání se druhý den střílelo v podstatě to samé. Disciplín pro silné luky jsme se nedočkali a po půl dni střílení jsme se sbalili, se všemi rozloučili a vyrazili směr Dover.

Poslední zastávkou po cestě na trajekt měl být Herstmonceux Castle. Hrad byl skutečně dobře ukrytý. Zřejmě aby jim ho nikdo neukradl. Najít prostory hradu až takový problém nebyl, ale když jsme se pár minut prodírali lesem, přišlo na nás tušení, že nejdeme správně a navigace to drze potvrdila.

Objeli jsme tedy celý prostor a zkusili štěstí z druhé strany.

Po prohlídce stylového kostelíku s ještě stylovějším hřbitovem jsme našli malou branku s obrázkem hradu označenou slovy: Tudy ne. Nehodlaje se vzdát jsme došli k ještě menší brance označené pouze cedulí: Zavírejte za sebou. Tou jsme proklouzli na pozemky.

S trochou štěstí jsme dobloudili až ke krásnému vodnímu hradu. Zprvu jsme pojali podezření, že se sem přestěhoval sám Sauron, ale byly to jen předimenzované reflektory z hradeb.

Po společné fotce a krátké prohlídce hradu zvenčí byl čas opět nasednout do aut. Po cestě do vozidel nás ale překvapila místní ochranka. Zřejmě nečekali, že jim budou pět hodin po zavírací době pobíhat po pozemcích čeští turisté. Slušně nám oznámili, že tam nemáme žádný byznys a že o našem počínání byla uvědomena policie. Na to, jestli se policie skutečně dostaví na místo činu, jsme radši nečekali a zaveleli na ústup. Také jsme se rozloučili s Čubakou a Šimonem, kteří od té chvíle cestovali po vlastní ose.

Cestou do Doveru jsme ještě udělali poslední zastávku ve vesničce se stylovým názvem Battle, který odkazuje na bitvu u Hastingsu, na jejímž dějišti je osada postavena.

Dover jsme opět viděli jen za tmy a po nezvykle rychlém nalodění v době, kdy jsou při vědomí jen noční hlídači a po domově toužící turisté, jsme vypluli zpět na kontinent.

Po cestě zpátky už jsme žádné zásadní zastávky nedělali spěchaje zpátky do vlasti.

Co říct na závěr. Cestu bych označil jako jednoznačně úspěšnou. Jak po poznávací, tak po střelecké stránce. Viděli jsme toho hodně, parádně si zastříleli, něco nového se dozvěděli, získali nové kontakty i kamarády, a hlavně si to celé moc užili.

